

РЕШЕНИЕ

№ 583

гр. Бургас, 11.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева

Членове: Нася Ив. Япаджиева

Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от Недялка П. Пенева Въззивно гражданско дело
№ 20232100500651 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по повод въззивна жалба на въззивна жалба на „Магнум – Д“ – ЕООД – гр.София, ответник по предявения иск, чрез адв. Вальова, срещу Решение №252/03.03.23г., постановено по гр.д.№7342/22г. по описа на Районен съд Бургас, в частта, с което въззивникът е осъден да заплати на ищеца Н. Д. Т., сумата 3510.89 лева – обезщетение за незаконно задържане на трудовата книжка от 26.09.22г. до датата на подаване на исковата молба – 14.11.2022г., в размер на brutните трудови възнаграждения за периода, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба – 14.11.23г., до окончателното ѝ плащане; 566.71 лева – съдебно – деловодни разноски.

Въззивникът излага подробни съображения за неправилност и незаконосъобразност на решението и претендира отмяната му, с постановяване на въззивно решение, с което искът да бъде отхвърлен. Излага фактите, досежно възникване, изменение и прекратяване на трудовото правоотношение между страните, както и фактите, касаещи предявяване на иска, твърденията на ищеца и заявленията от ответника оспорвания; излага и основните изводи, направени от първоинстанционния съд, като заявява оспорването им. Според въззивника, ищецът умишлено е преустановил контакти с ответното дружество и не се е явил да получи трудовата си книжка. Намира, че по делото не е доказано твърдението за претърпени имуществени вреди – възможност за постъпване на друга работа – и оспорва изводите на съда, че не е необходимо да се доказва това обстоятелство, като развива подробни съображения по въпроса. Според въззивника, представеното удостоверение от НАП, относно декларираните данни сочи, че ищецът се е регистрирал в Дирекция „Бюро по труда“ и е имал право да получи обезщетение по чл.221, ал.1 КТ; за него не е била налице пречка да се легитимира с удостоверението за започване на нова работа, но за него няма деклариран други трудови договори.

Въззивникът излага съображения, за обосноваване на тезата си, че липсата на

трудова книжка не е пречатвала ищеца да започне друга работа, но такава не е била налична. Излага подробни съображения, че ищецът не е доказал причинната връзка между оставането без работа в исковия период и липсата на трудова книжка – не са представени доказателства че задържането на трудовата книжка е пречатвало ищеца да сключи трудов договор. Според въззивника, не е доказано задържане на трудовата книжка, дължащо се на виновни и непозволенни действия на служители на работодателя; за връщане трудовата книжка на работника е необходимо съдействието на последния – той да я поиска и приеме; самото невръщане не е основание за обезвреда. Според въззивника, ищецът сам е посочил мястото, от което да получи трудовата си книжка, но не се е явил и е преустановил контакти с дружеството, поради което е налице забава на кредитора. Оспорва твърдението на ищеца за изпратена покана за връщане на трудовата книжка, доколкото няма доказателства за съдържанието на изпратената заявка 51271330984/28.09.22г.

Въззивникът обсъжда показанията на свидетеля К., за да обоснове твърдението си, че ищецът не се е явил, за да получи трудовата си книжка.

Въззиваемият – ищец Н. Д. Т. представя в срока по чл.263, ал.2 ГПК **писмен отговор**. С него оспорва изцяло въззивната жалба. С позоваване на тълкувателната практика на ВКС – ТР №4/05.04.2006г. по т.д.№4/2005г. и ТР №1/2019г. по т.д.№1/19г., въззиваемият изследва предпоставките, при наличието на които се дължи обезщетение по чл.226, ал.2 КТ, за да обоснове тезата си, че след прекратяване на трудовото правоотношение между страните на 26.08.22г., до 16.11.22г., работодателят е задържал трудовата му книжка и не му я е предал надлежно оформена към датата на прекратяването. Оспорва твърденията на въззивника, че умишлено е забавил получаването на трудовата си книжка, като се позовава на нормата на чл.6, ал.3 от Наредба за трудовата книжка и трудовия стаж, за да обоснове твърдение, че работодателят е следвало да го покани да се яви и да получи трудовата си книжка, което не е сторено.

С позоваване на горепосочената тълкувателна практика на ВКС и съдебната практика, на която първоинстанционният съд се е позовал, въззивникът обосновава тезата си, че непреддаването на трудовата книжка на работника пречатва възможността му да полага труд при друг работодател и да реализира доходи, което води до вреди за работника, които подлежат на обезщетяване.

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК. Въззивната жалба е постъпила в срока по чл.259, ал.1 ГПК; подадена е от лице, което има правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение, следователно същата е допустима.

Бургаският окръжен съд, след като обсъди събраните по делото писмени доказателства и гласни доказателствени средства, намира че първоинстанционният съд е установил релевантните за спора факти и обстоятелства, че ищецът и ответното дружество са били в трудово правоотношение, прекратено на 26.08.22г. Установил е, че трудовата книжка на ищеца е предадена фактически на 16.11.22г. Поради това и на осн. чл.272 ГПК въззивната инстанция препраща към мотивите на първоинстанционното решение.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка на валидността и допустимостта на обжалваното решение, извършена на осн. чл.269 ГПК, не установи съществуването на пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост, поради което същото е валидно и допустимо. Като взе пред вид становищата на страните намира, че същото е правилно и законосъобразно. Мотивите на първоинстанционния съд и в тази им част въззивната инстанция споделя на осн. чл.272 ГПК.

В допълнение следва да се каже:

Съгласно нормите на чл.348, ал.3 КТ и на чл.1, ал.1 от Наредба за трудовата книжка и трудовия стаж (Наредбата), трудовата книжка се съхранява от работника, който следва да я представя на работодателя при постъпване на работа и при настъпване на промени в трудовото правоотношение, които налагат да се извърши вписване в нея. Съгласно нормата на чл.350 КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение, работодателят е длъжен да впише в трудовата книжка данните,

свързани с прекратяването и да я предаде незабавно на работника. Според нормата на чл.6, ал.2 от Наредбата, при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът е длъжен да представи трудовата книжка на работодателя, който да отрази необходимите данни и да я върне незабавно срещу подпис на работника или служителя. Датата на предаване на трудовата книжка от работодателя на работника или служителя се отбелязва в дневника за издаване на трудови книжки по приложение № 1. Според нормата на ал.3, когато трудовата книжка не бъде получена от работника или служителя, работодателят му съобщава с писмо с обратна разписка да се яви, за да я получи лично. Тя може да бъде изпратена по пощата или предадена на определено от него лице само ако за това има писмено съгласие.

Цитираните разпоредби налагат извод, че тежестта за предаване на трудовата книжка, след вписване на необходимите данни в нея, е на работодателя. Той дължи връщането ѝ **незабавно** и следва да прояви активност за това по указания в Наредбата начин - чрез покана, изпратена с писмо с обратна разписка или по пощата. В този смисъл е и задължителната практика - Тълкувателно решение № 1 от 2.12.2019 г. на ВКС по т. д. № 1/2019 г., ОСГК, докладчик съдията Илияна Папазова.

Нормата на чл.1, ал.1 от Наредбата, при постъпване на работа работникът или служителът е длъжен да представи на работодателя трудовата си книжка с изключение на случаите, когато постъпва за първи път на работа. Това означава, че не съществува възможност работникът да постъпи на работа без да представи на работодателя трудовата си книжка. Ето защо аргументите на въззивника, че липсата на трудова книжка не е попречила на ищеца да започне работа по трудово правоотношение не могат да бъдат споделени. Доколкото повечето лица в трудоспособна възраст се осигуряват средства за своята и на семейството си издръжка от трудово възнаграждение, липсата на трудова книжка презумира невъзможност да сключат трудов договор, респ. – да реализират такова възнаграждение. Поради това и нормата на чл.226, ал.3, изр.2 КТ постановява, че размерът на обезщетението се определя на база брутното трудово възнаграждение и не е необходимо ищецът да се доказва, че е претърпял вреди, поради липсата на трудова книжка.

Ето защо искът е основателен. Решението на първоинстанционния съд, с което е уважен, е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

В полза на въззиваемата страна следва да се присъдят съдебно – деловодни разноски, в размер на 600.00 лева – адвокатско възнаграждение.

С оглед на гореизложеното Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №252/03.03.23г., постановено по гр.д.№7342/22г. по описа на Районен съд Бургас.

ОСЪЖДА „Магнум - Д“ ЕООД, ЕИК 831674421, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Суходолска № 54, представлявано от Дилян Иванов Димитров, да заплати на Н. Д. Т., ЕГН *****, адрес: ***, сумата от 600.00 лева (шестстотин) съдебно-деловодни разноски.

Настоящото решение подлежи на касационно обжалване, в едномесечен срок от връчване на препис от него на всяка от страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

